



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY
(anonymizovaný opis)

Okresní soud v Táboře rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Martina Prokopa a přísedících Jany Pražmové a Martina Morávka v hlavním líčení konaném dne 1. července 2020

takto:

Obžalovaný

[celé jméno obžalovaného],

narozen [datum] v [anonymizováno], [příjmení] republika [země], podnikatel, trvale bytem [adresa obžalovaného], [příjmení] republika [země], státní občan [příjmení] republiky [země],

je vinen, že

1.

přesně nezjištěného dne v období od měsíce května 2017 do konce měsíce června 2017 v místě svého bydliště v obci [anonymizováno], [příjmení] republika [země], případně na dalších místech, prostřednictvím internetového portálu fotopátračka a následně prostřednictvím svého e-mailu [email] kontaktoval poškozenou nezletilou [celé jméno poškozené], [datum narození], smluvil si s ní schůzku, dojel pro ni do místa jejího bydliště v obci [obec], okres [okres], a poté spolu odjeli vozidlem obžalovaného na přesně nezjištěné místo na trase mezi obcí [okres] a obcí [obec], kde ji v lesním porostu po předchozí dohodě fotografoval oblečenou, dále ji vyzval, aby se svlékla, což učinila a poté ji fotografoval obnaženou, kdy byly zřetelně vidět její genitálie a prsa, za to jí poskytl finanční odměnu ve výši 1 000 Kč, ačkoliv se domníval, že je poškozené 17 let,

2.

a) dne 28. 3. 2017 z místa svého bydliště v obci [anonymizováno], [příjmení] republika [země], případně z jiného místa, zaslal šest e-mailů na e-mailovou adresu [email] jako odpověď na inzerát podaný na internetové stránce [webová adresa], ve kterém dívka ve věku čtrnácti let nabízela za

úplatu sexuální služby, domlouval si s ní schůzku za účelem pohlavního styku, přičemž ke schůzce nakonec nedošlo,

b) dne 8. 6. 2017 z místa svého trvalého bydliště v obci [anonymizováno], [příjmení] republika [země], případně z jiného místa, zaslal jednu e-mailovou zprávu na e-mailovou adresu [email] jako odpověď na inzerát [číslo] podaný dne [datum] zveřejněný na internetové stránce [webová adresa], ve kterém dívka ve věku čtrnácti let nabízela sexuální služby za úplatu, kdy jí ze svého e-mailu [email] nabídl 4 000 Kč za hodinu, ale další konverzace již neproběhla,

přičemž v obou případech nebyla zjištěna identita uživatelů uvedených e-mailových adres, přičemž jednání obžalovaného směřovalo k tomu, aby měl pohlavní styk s osobou mladší patnácti let, čímž se mohl dopustit trestného činu pohlavní zneužití podle § 187 trestního zákoníku,

tedy

ad 1.

sjednal dítě k výrobě pornografického díla,

ad 2.

dopustil se jednání, které bezprostředně směřovalo k dokonání trestného činu tím, že navrhně setkání dítěti mladšímu patnácti let v úmyslu spáchat trestný čin podle § 187 odst. 1 trestního zákoníku, jehož se dopustil v úmyslu trestný čin spáchat, ale k jeho dokonání nedošlo,

čímž spáchal

ad 1.

přechin zneužití dítěte k výrobě pornografie podle § 193 odst. 1 trestního zákoníku,

ad 2.

přechin navazování nedovolených kontaktů s dítětem podle § 193b trestního zákoníku ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku,

a odsuzuje se

podle § 193 odst. 1 trestního zákoníku za užití § 43 odst. 1 trestního zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 14 (čtrnáct) měsíců.

Podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 trestního zákoníku se obžalovanému výkon tohoto trestu podmíněně odkládá na zkušební dobu v délce 2 (dva) roky.

Podle 80 odst. 1 a § 80 odst. 2 trestního zákoníku se obžalovanému dále ukládá trest vyhoštění z území České republiky na dobu 14 (čtrnáct) měsíců.

Odůvodnění:

1. Dokazováním v hlavním líčení byl zjištěn skutkový stav tak, jak je popsán ve výrokové části tohoto rozsudku.

I. Důkazní situace

2. V hlavním líčení byl vyslechnut obžalovaný [celé jméno obžalovaného]. Obžalovaný doznal to, že s poškozenou [celé jméno poškozené] nasnímal fotografie, které jsou součástí spisu. I to, že s ní vykonal vzájemně dobrovolný orální styk. Popřel však, že by věděl, že je dívce pouze 14 let. Vše ostatní, co je uvedeno v obžalobě, doznal. Pokud jde o bod 2 – a) a b) obžaloby, emaily také odpovídají skutečnosti, ale nic špatného tím obžalovaný nemyslel. Bylo to z hlouposti. Nevěřil, že by si 14leté děvče podalo takový inzerát.

Čten byl protokol o výsledku svědkyně mladší 18 let, [celé jméno poškozené], která popsala jednání obviněného, a to včetně rekognice podle fotografií, při které poškozená označila na fotografii [číslo] obžalovaného jako osobu, se kterou se setkala při skutku u bodu 1) obžaloby.

Dále byl čten protokol o výsledku svědka [jméno] [příjmení], včetně rekognice podle fotografií. Tento zaměstnanec pražského hotelu [jméno] apartmány se vyjádřil k tomu, jakým způsobem se v tomto zařízení ubytovávají hosté, snímek obžalovaného [číslo] označil jako povědomý.

Dále byl čten úřední záznam o podaném vysvětlení svědkyně [jméno] [celé jméno poškozené]. Matka poškozené o skutku pod bodem 1) nevěděla ničeho. V současné době pracuje dcera v modelingové agentuře v [obec], matka dohlíží na to, jaké fotografie pořizuje.

Čten byl též znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, specializace sexuologie, soudního znalce [příjmení] [jméno] [příjmení], [anonymizováno].

Dále byly provedeny listinné důkazy. Mimo jiné fotografie poškozené [jméno] [celé jméno poškozené], které byly pořízeny obžalovaným a dále zprávy o vyšetření poškozené u gynekoložky. Dále e-mailová komunikace obviněného s poškozenou [celé jméno poškozené]. Dále komunikace s osobami na e-mailových adresách [email] a [email]. Materiály týkající se šetření Policie ČR, Krajského ředitelství Jihomoravského kraje, SKPV, povolení ke sledování e-mailových schránek a protokoly o sledování, zpráva [právníká osoba], soudní příkaz podle ust. § 88a trestního řádu a protokol o prohlídce dat e-mailové schránky obžalovaného. Konečně osobní výkazy obžalovaného, z nichž se podává, že má jeden záznam v rejstříku trestů ve [příjmení] republice [země] z roku 2016 a že zde byl v roce 1996 řešen pro opakované exhibicionistické jednání. V tuzemsku nebyl obžalovaný soudně, ani přestupkově postihován.

II. Skutkové a právní hodnocení

3. Soud hodnotil provedené důkazy jednotlivě i v jejich souhrnu, řídící se svým vnitřním přesvědčením založeným na pečlivém uvážení všech okolností případu (§ 2 odst. 6 trestního řádu) a následně rozhodl způsobem, uvedeným shora. Provedenými důkazy a doznáním obžalovaného [celé jméno obžalovaného] se prokazuje veškeré žalované jednání, s výjimkou subjektivní stránky, tedy zavinění ve formě úmyslu, u zločinu pohlavní zneužití podle § 187 odst. 1 trestního zákoníku.

4. Podstata sporné okolnosti jednání obžalovaného [celé jméno obžalovaného] tkvěla v tom, zda obžalovaný vykonal nekoitální styk s nezletilou [jméno] [celé jméno poškozené], ačkoliv věděl, že jí není 15. let. Obžalovaný se v roce 2017 se svědkyní [celé jméno poškozené] zkontaktoval přes portál [anonymizováno] a setkal se s ní dvakrát. V květnu/červnu 2017 v lese mezi [okres] a [anonymizováno] a snad o cca 14 dní později v [obec].

Situaci komplikovalo jednak to, že poškozená ve své výpovědi uvedla, že ve svém profilu na internetovém portálu [anonymizováno] měla zpočátku uvedeno skutečné datum narození. Potom si zde však umístila jiné datum, aby byla považována za osobu starší patnácti let.

Dále, na počátku své výpovědi, na straně 3 protokolu o svém výsledku, sice svědkyně [celé jméno poškozené] uvádí, že, „v reálu“ sdělila obžalovanému skutečný věk. Následně však upřesňuje okamžik, kdy si je jistá, že obžalovanému řekla, kolik jí je, až na setkání v [obec]. Obžalovaný tvrdí, že se skutečný věk poškozené dozvěděl až ze spisu. Soud považuje za prokázané, že se tak stalo již dříve. Otázkou ovšem je, zda již před intimním kontaktem s poškozenou v květnu/červnu 2017, v lesním porostu mezi [okres] a [anonymizováno].

5. Svědkyně [celé jméno poškozené] obžalovaného osobně nezná a nemá důvod mu jakkoliv přitěžovat. Nevnímá jednání obžalovaného úkorně, že by jí bylo obžalovaným ublíženo, pro ni se v podstatě jednalo o obchodní transakci. Nemá tedy důvod se obžalovanému revanšovat, ale ani mu pomáhat. Je jí naprosto lhostejný. Výpověď poškozené je však citelně poznamenána plynutím času. Ke skutku došlo na přelomu jara a léta 2017. Svědkyně však byla policií vyslechnuta až v listopadu 2019. Není tedy divu, že si nebyla zcela jistá průběhem událostí. Na str. 19 protokolu o

výpovědi svědka se k otázce, kdy řekla obžalovanému, kolik je jí let, vrací. A svoji výpověď mění, resp. upřesňuje. Uvádí, že se spolu bavili v den, kdy byli s obžalovaným v [obec] v apartmánu [jméno], tj. cca 14 dní po skutku pod bodem 1) obžaloby. Tehdy se mu svěřovala, že jí je 14 let. [příjmení] jí říkal, že je mu [anonymizováno], má děti atp. Vyšetřovatele toto její vyjádření upoutá. Upozorňuje svědkyni, že předtím říkala, že svůj věk obžalovanému sdělovala již v [obec]. Podle mínění soudu se policista ptá logicky, protože nebyl důvod, aby se svědkyně obžalovanému (a obžalovaný jí) s věkem svěřovala dvakrát, pokud oba netrpěli poruchou paměti. K této situaci mohlo dojít jen jednou. Vyšetřovatel se tedy opět svědkyně ptá, zda obžalovaný věděl, kolik je poškozené let, když spolu jeli do lesa, tedy před skutkem pod bodem 1) obžaloby. Svědkyně odpovídá, „To ... to spíš v [obec], ale v [obec] ... v [obec] si nejsem jistá. V [obec] vím, že už to věděl.“ Vyšetřovatel se dotazuje, „A před tím lesem tedy nevíš, jestli jsi mu to řekla?“ Svědkyně odpovídá, „Ne, to ne.“ Ale v [obec] už to věděl. Následně ještě svědkyně zmiňuje, že na internetovém portálu, kde se s obžalovaným seznámila, měla jako datum narození rok 2000.

6. Soud tedy nepochybuje o tom, že hovor o věku obou aktérů proběhl, ale na str. 3 jej svědkyně zmiňuje obecně a až později jej v podstatě situuje pravděpodobně až do [obec]. Není tedy zcela vyloučeno, že 14. dní předtím se mohl obžalovaný mylně domnívat, že jí je 17. let.

7. Intervenující státní zástupkyně má na jednu stranu pravdu – a obhájce naopak zde nehodnotí důkazní situaci zcela objektivně –, že obžalovaného dlouhodobě přitahují mladší dívky. Interesuje se i na děti mladší 15ti let. V elektronické komunikaci, která je součástí spisu, řeší jejich věk. Je to pro něj podstatná informace. V situaci, která nastala, by obžalovaný v hovoru s poškozenou jistě otázku věku řešil. Svědkyně [celé jméno poškozené] mimoto věděla, jak se německy řekne, „čtrnáct.“ Byla schopna toto slovo přeložit. Ani jazyková bariera tedy nebyla zásadní překážkou proto, aby byla verze obžaloby odpovídala skutečnosti. Přesto je podle závěrů soudu její vyjádření na str. 19 protokolu příliš neurčité na to, aby mohlo být prokázáno, že obžalovanému byl znám její věk. Pokud tedy obžalovaný jednal v negativním skutkovém omylu, že poškozené je více než 15. let, nebyl odpovědný za úmyslný zločin pohlavního zneužití podle § 187 odst. 1 trestního zákoníku, u něhož se požaduje úmysl alespoň nepřímý. Podle zásady in dubio pro reo byla právní kvalifikace podle § 187 odst. 1 trestního zákoníku vypuštěna - neboť další trestnou činnost spáchal obžalovaný v jednočinném souběhu - z popisu skutku i právní věty a soud popis skutku upravil.

8. Za zcela prokázané má soud pouze jednání, naplňující znaky skutkové podstaty přečinu zneužití dítěte k výrobě pornografie podle § 193 odst. 1 trestního zákoníku. Dítětem se dle § 126 trestního zákona rozumí osoba mladší 18ti let, pokud konkrétní ustanovení trestního zákoníku nestanoví jinak, což § 193 odst. 1 trestního zákoníku nečiní. Obžalovaný možná nevěděl, že poškozené není ani 15 let. S jistotou však věděl, že jí ještě nebylo 18. let. Jím pořízené snímky je možno bez dalšího považovat za pornografické dílo, nešlo o umělecké akty. Je tedy odpovědný za přečin podle § 193 odst. 1 trestního zákoníku. Rovněž přečin navazování nedovolených kontaktů s dítětem podle § 193b trestního zákoníku ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku, který obžalovaný doznává minimálně, pokud jde o objektivní stránku, považuje soud za zcela prokázaný. V listinné podobě byla zachycena e-mailová konverzace s osobami ve věku 14ti let nabízející sexuální služby za úplatu, kdy si s nimi touto formou obžalovaný domlouval uskutečnění pohlavního styku. Soud naprosto nepochybuje o tom, že komunikace je míněná vážně, že obžalovaný jednal u vědomí toho, že se komunikuje s osobami mladšími 15ti let a že jeho jednání bylo vedeno v úmyslu mít pohlavní styk s těmito osobami. Stejně jako ostatně u [jméno] [celé jméno poškozené]. V komunikaci obžalovaného tedy šlo podle přesvědčení soudu o skutečné navazování nedovolených kontaktů s dítětem, jak je kvalifikuje § 193b trestního zákoníku. A to, jak správně podotknuto obžalobou, a to ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku, neboť identita těchto osob nebyla zjištěna, proto jednání obžalovaného nemohlo být právně kvalifikováno jako dokonáný skutek.

III. Výrok o trestu

9. O druhu a výměře trestu soud rozhodoval podle zásad, uvedených v ustanovení § 39 trestního zákoníku a posoudil existenci polehčujících a přitěžujících okolností, jak je definuje ustanovení § 41 a § 42 trestního zákoníku. Poté dospěl k následujícímu závěru: Obžalovaný se k jednání, pro které byl odsouzen, z větší části doznal a lze mu tudíž nepochybně přiznat polehčující okolnost ve smyslu § 41 písm. l) tr. zákoníku. V jeho prospěch pak svědčí v první řadě jeho předchozí bezúhonnost (§ 41 písm. o) trestního zákoníku), neboť k jeho jednomu odsouzení pro podvod na území [příjmení] republiky [země] nelze přihlížet. Nebyl ani postihován přestupkově. Je tedy třeba na něj hledět jako na osobu bezúhonnou. Obžalovaný zjevně není agresivní, nebezpečný ani sexuálně deviantní. Obžalovanému [celé jméno obžalovaného] byl tedy ukládán trest podmíněný, nad spodní hranicí zákonné trestní sazby. V reakci na to, že trestnou činnost spáchal v rámci tzv. nedovolené sexuální turistiky, mu byl ukládán trest vyhoštění. Ten má mj. zabránit na určitou dobu opětování trestné činnosti, pro kterou byl obžalovaný odsouzen.

10. O jeho bezúhonnosti však soud hovoří s touto výhradou, že z osobních výkazů dodaných [anonymizováno] policejními orgány vyplývá faktická rizikovost jeho chování v sexuální oblasti. Ochranné léčení nebylo obžalovanému ukládáno, neboť podle sexuologického znaleckého posudku obžalovaný netrpí sexuální deviací. Obžalovaný se neorientuje na pedofilní objekty, tzn. prepubescentní děti, ale na dospívající dívky. Tento zájem nemusí být vůbec sexuálně deviantní. Může jít o formu velmi pochybného rozptýlení (obžalovaný ostatně sexuální služby za úplatu vyhledával i dříve) při hebefilní preferenci sexuálních objektů, která ostatně není nijak neobvyklým jevem. Jde však o jednání právně zcela nedovolené. Do věku 15. let nesmí být dívky objektem sexuálního zájmu a i později je kontakt s nimi právně regulován, například pokud jde o pořizování pornografie. To se netýká pouze České republiky. V důsledku mezinárodních smluv je právní úprava podobná na území celé Evropy.

11. Vypuštěním právní kvalifikace zločinu pohlavní zneužití podle ust. § 187 odst. 1 trestního zákoníku se obžalovaný [jméno] [celé jméno obžalovaného] zcela vyhnul riziku ukládání nepodmíněného trestu (který i bezúhonným osobám podepsaný soudce v minulosti ukládal v případech zvláště přitěžujících okolností). Pokud se však chce obžalovaný trvale vyhnout do budoucna potížím se zákonem, které by mohly vyústit i v ukládání nepodmíněného trestu odnětí svobody, měl zanechat i po vypršení trestu vyhoštění sexuální turistiky za nedospělými dívkami. A ovládat své jednání v oblasti sexuální i v [anonymizováno] a v kterékoliv další zemi.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je přípustné odvolání do osmi dnů od doručení opisu rozsudku prostřednictvím Okresního soudu v Táboře ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích.

Rozsudek může odvoláním napadnout

- a) státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku
- b) obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se jej přímo dotýká
- c) zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabránění věci
- d) poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody pro nesprávnost výroku o náhradě škody

Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku může ho napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí.

V neprospěch obžalovaného může rozsudek napadnout odvoláním jen státní zástupce, toliko pokud jde o povinnost k náhradě škody má toto právo též poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody.

Ve prospěch obžalovaného mohou rozsudek odvoláním napadnout kromě obžalovaného a státního zástupce i příbuzní obžalovaného v pokolení přímém, jeho sourozenci, osvojitel,

osvojenec, manžel a druh, a to ve lhůtě, v níž může podat odvolání obžalovaný. Státní zástupce tak může učinit i proti vůli obžalovaného. Je-li obžalovaný omezen ve svéprávnosti, může i proti vůli obžalovaného za něho v jeho prospěch odvolání podat též jeho opatrovník a obhájce.

Odvolání musí být ve lhůtě, v níž je lze podat, nebo v další lhůtě stanovené předsedou senátu soudu prvního stupně odůvodněno, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo.

Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda ho podává, byť i zčásti, ve prospěch nebo neprospěch obžalovaného.

Právo podat odvolání nepřísluší tomu, kdo se ho výslovně vzdal. Odvolání je nutno podat ve třech vyhotoveních.

Tábor 1. července 2020

Mgr. Martin Prokop
předseda soudu